

Борилъ чакаше въ работната си. Самъ. Първитъ два пжти съ него бѣ и госпожа Теодора. Но нито нейнитъ молби, нито неговитъ заплахи бѣха помогнали. Съ каква нова закана щѣше да си послужи днесъ?

Любезността се бѣ изпарила. Ясно бѣше, че той нѣма да пожали никое сръдство за да я убеди. Мария настрѣхна. Приготови се за отбрана. Вли смѣло очи въ ледено спокойнитъ му зеници.

Лицето му бѣ станало съвсемъ мършаво, сякашъ само отъ кожа и кости. Дългитъ му рѣдки коси бѣха залепнали отъ потъта за челото. Той избърса съ кърпа врата и слѣпитъ си очи. Помисли малко, правъ, застаналъ до прозореча, и безъ да я покани да седне, каза бързо:

— Следъ пладне, къмъ петия часъ ще се свика синклита, на който ще бжде обявенъ по най-тържественъ начинъ годежа ти. Бжди готова. Ще ти изпратя премѣнитъ горе, следъ малко ще ги донесатъ завършени. Поканени сж и всичкитъ ти другарки, освенъ всички видни болярски семейства. Повтарямъ ти за последенъ пжтъ — дадохъ думата си на кардинала и не мога вече да я върна. Всичко е вече свършено. Всички сж предизвестени.

Мария се усмихна.

— И азъ най-последна отъ всички... — изведнѣжъ очитъ ѝ станаха малки, потъмнѣха като стомана, тя доближи къмъ него, гласътъ ѝ се скърши отъ вълнение. — Никога! Никога... Разбра ли? Можешъ самъ да обявишъ годежа следъ пладне. Ала менъ нѣма да видишъ тамъ — ни жива, ни мъртва!

Борилъ присви очи. Дигна бавно ржка.

— Полека. Голѣма дума казвашъ.

— Ти не можешъ да взимашъ такива сждбоносни решения безъ съгласието на синклита, а ти не си се допитвашъ до него. Настойникъ си ми, а не баща. Трѣбва да имашъ съгласието на съвета на великитъ боляри.

— Половината отъ тѣхъ сега сж въ тъмница.

Тя трепна. Леко побледнѣ.

— А освенъ това, обещавамъ ти, че преди да приема пратеницитъ на Ерикъ, ще те заведа предъ синклита, който